

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 10CoCsp/18/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121445337  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121445337.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, sudkyne spravodajkyne v spore žalobcu: Luvero, s. r. o., so sídlom M. R. Štefánika 574/40, 082 21 Veľký Šariš, IČO: 52 202 631, právne zastúpeného AK MAZANEC, s. r. o., so sídlom Metodova 3331/12, 080 01 Prešov, IČO: 53 494 920, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie 21.875,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/182/2021-130 z 11. apríla 2022 takto

### rozhodol:

Potvrďuje I. a III. výrok rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k.: 9Csp/182/2021-130 zo dňa 11.04.2022 v I. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 20.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z tejto sumy od 14. júla 2021 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v II. výroku zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a v III. výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40,94 % do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

Súd prvej inštancie zistil vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav:

predávajúci A. B. – žalovaný a E. C. a kupujúcim F. B., G. dňa 08.03.2013 uzatvorili kúpnu zmluvu 1. (č. I. 91-93), predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v kat. úz. H. v spoluvlastníctve A. B. v rozsahu 7/8 a E. C. v rozsahu 1/8, pričom kúpna cena, jej splatnosť a spôsob platenia boli dojednané v čl. III., kde v ods. 1 sa uvádza, že kúpna cena je 25.000,- eur a z toho A. B. patrí suma 21.875,- eur za jeho podiel vo veľkosti 7/8 a E. C. patrí 3.125,- eur, ako majiteľke spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 1/8. Podľa platobných podmienok kupujúci prvú časť kúpnej ceny 1.875,- eur zaplatil žalovanému k jeho rukám, čo výslovne potvrdil svojim podpisom na tejto zmluve, tretiu časť kúpnej ceny vo výške 11.423,71 eur kupujúci mal zaplatiť žalovanému bezhotovostným prevodom alebo vkladom na bankový účet záložného veriteľa C. G., G. na splnenie záväzkov zabezpečených záložnými právami opísanými v čl. I. bode 3 zmluvy a štvrtú časť kúpnej ceny vo výške 8.576,29 eur kupujúci mal zaplatiť žalovanému bezhotovostným prevodom alebo vkladom na bankový účet vedený v I. J. G..

dňa 20.05.2015 predávajúci A. B. – žalovaný a E. C. a kupujúci F. B., G. uzatvorili novú kúpnu zmluvu (zmluva 2.) na totožný predmet vlastníckeho práva (č. I. 95-97) ako v kúpnej zmluve č. 1, keďže predávajúca E. C. nepodpísala kúpnu zmluvu zo dňa 08.08.2013, čo spôsobilo jej absolútnu neplatnosť a teda predávajúci sú povinní vydať kupujúcemu bezdôvodné obohatenie, ktoré z neplatného právneho úkonu získali a to kúpnu cenu vo výške 25.000,- eur. Podľa tejto zmluvy zmluvné strany prejavili vôľu riadne uzavrieť novú kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bude odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom predávajúci a kupujúci sa dohodli na celkovej kúpnej cene za predmet zmluvy vo výške 25.000,- eur. Žalovaný predal svoj spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7/8 k popísaným nehnuteľnostiam za kúpnu cenu vo výške 21.875,- eur, ktorá povinnosť kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu žalovanému bola započítaná na povinnosť žalovaného na vrátenie kúpnej ceny z neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 08.08.2013.

na základe kúpnej zmluvy č. 1. bol vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech F. B., G., pričom kúpna zmluva č. 2 predmetom vkladového konania nebola.

Okresný súd Prešov v rozsudku č. k. 20C/25/2017 - 94 (č. I. 9-13) určil, že A. B. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. H. v pomere 7/8 k celku. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že žalovaný A. B. „chcel pomôcť svojej sesternici, a preto ručil nehnuteľnosťou za pôžičku voči spoločnosti C. G., avšak táto dlh nespĺcala a preto prišla výzva na vypratanie nehnuteľnosti. Následne prišla sesternica s pánom E. s tým, že on si určil podmienky, za aké jej poskytol pôžičku, ktorý však nežiadal o ručenie, ale žiadal to formou kúpnej zmluvy s tým, že do kúpnej zmluvy dali kúpnu cenu 25.000,- eur, a tento vyplatil spoločnosti C. G. G. sumu 11.400,- eur a jemu 8.500,- eur, ktoré mu boli následne vrátené. Pokiaľ ide o zvyšné financie, ktoré sú uvedené v kúpnej zmluve, tak tieto im neboli nikdy vyplatené. Sesternica dlžnú sumu ďalej nespĺcala, resp. uhradila iba jednu splátku a prišiel opäť návrh na vypratanie nehnuteľnosti. Počas konania 14C/360/2014 bola nehnuteľnosť prevedená a následne opäť bola prevedená a to na žalovaného.“ Svedok D. E. v tomto konaní pri svojom výsluchu uviedol, že „po roku 2013 obchodoval s nehnuteľnosťami. Obrátila sa na neho pani K. s tým, že mu ponúkla nehnuteľnosť. Pani K. si vtedy požičala peniaze od spoločnosti C. G., kde ručila touto nehnuteľnosťou. On jej nemohol požičať peniaze, nakoľko spoločnosť F. B. G. nepožičiavala peniaze, avšak mohol od nich vykúpiť tú nehnuteľnosť. Pripravila sa kúpna zmluva, vyplatil na účet C. G. 11.423,71 eur a 8.576,29 eur na účet, v hotovosti zároveň vyplatil 5.000,- eur. Následne sa obrátila na neho pani C. s tým, že ona túto zmluvu nepodpísala, a že sa stal podvod. Pani K. na polícii aj priznala, že to ona sfaľšovala tento podpis. Následne podal žalobu. Deň pred pojednávaním ho kontaktovala pani C. s tým, že sa chce dohodnúť. Bola pripravená nová kúpno-predajná zmluva, ktorá bola podpísaná žalobcom aj pani C.. Po uzavretí kúpnej zmluvy mu L. K. nepriniesla žiadne finančné prostriedky z tejto kúpnej zmluvy.“

z odôvodnenia rozsudku č. k. 20C/25/2017 – 94 tiež vyplýva, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že dňa 08.08.2013 bola medzi A. B. a E. C. ako predávajúcimi a spoločnosťou F. B. G. ako kupujúcim uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XX M. XXX, katastrálne územie H., na základe ktorej bolo vlastníckeho práva zapísané v prospech spoločnosti F. B. G., a keďže predmetnú kúpnu zmluvu nepodpísala E. C. ide o neplatný právny úkon. Súd prvej inštancie s poukazom na § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka ďalej ustálil, že ani na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20.05.2015 sa spoločnosť F. B. G. nestala vlastníkom nehnuteľnosti, keďže na základe tejto kúpnej zmluvy nedošlo k vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Súd prvej inštancie ďalej dodal, že kúpna zmluva zo dňa 8.8.2013 a aj 20.5.2015 je neplatná aj v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnosti vôle, pretože mal za preukázané, že účastníci zmluvy označenej ako „kúpna zmluva“ len predstierali uzatvorenie kúpnej zmluvy, pretože v skutočnosti mali vôľu zabezpečiť pohľadávku spoločnosti F. B. G. zo zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvorila s L. K..

z výpisu z účtu spoločnosti F. B. G. vyplynulo, že táto dňa 9.8.2013 vyplatila spoločnosti C. G. sumu 11.423,71 eur a na účet uvedený v kúpnej zmluve sumu 8.576,29 eur a dňa 15.8.2013 poskytla L. K. pôžičku 14.240,- eur.

Výzvou zo dňa 08.07.2021 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie žalobou uplatnenej pohľadávky a doručenie tejto výzvy preukázal doručenkou ( č. l. 16-17).

zo zmluvy o postúpení pohľadávky ( č. l. 18), ako aj z oznámenia o postúpení pohľadávky (č.l. 19 + podací hárok na č. l. 19-20) vyplývajú skutočnosti tvrdené žalobcom o postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa Oceánia Investments žalobcovi.

z príjmového pokladničného dokladu vyplynulo, že žalovanému mala byť v hotovosti vyplatená suma 1.875,- eur, avšak žalovaný uviedol, že tam uvedený podpis o prevzatí sumy 1.875,- eur jeho podpisom nie je, pričom na prvý pohľad bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že podpis pri mene B. a podpis pri mene C. o prevzatí finančných prostriedkov v hotovosti je rovnakým podpisom. Voči tvrdeniu žalovaného, že podpis na príjmovom pokladničnom doklade nie je jeho vlastným podpisom, žalobca nevzniesol žiadne námietky.

žalovaný uviedol, že suma 1.875,- eur mu žiadnym spôsobom vyplatená nebola a tiež mu reálne nebola vyplatená ani suma 11.423,71 eur, ktorou bol vyplatený dlh pani K. a ani suma 8.576,29 eur, ktorá bola vyplatená na účet jeho sestry.

z výpisu z účtu z l. J. (č. l. 119) za obdobie od 01.08.2013 do 30.08.2013 vyplynulo, že na tento účet bola dňa 12.08.2013 poukázaná suma 8.576,29 eur od spoločnosti Oceánia Investmens a zároveň je z tohto výpisu zrejmé, že dňa 12.08.2013 a 13.08.2013 došlo k hotovostnému výberu tejto sumy.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Napriek tomu, že konanie má sp. zn. Csp, súd prvej inštancie vyslovil, že ex offio dôkazy vykonávať nemožno, keďže nejde o spotrebiteľský spor. Vzhľadom na záver vyplývajúci zo súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 20C/25/2017, že spoločnosť F. B. G. sa teda nestala vlastníkom nehnuteľnosti, súd prvej inštancie nárok žalobcu posúdil podľa ust. § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), pričom poukázal na relevantnú judikatúru pojednávajúcu o bezdôvodnom obohatení v prípade neplatnej zmluvy – rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/808/2011, sp. zn. 28Cdo/1482/2010, sp. zn. 33Odo/366/2003, sp. zn. 33Odo/1129/2006. K právnomu posúdeniu veci súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na neplatný právny úkon kúpnej zmluvy vznikol medzi stranami zmluvy nový záväzkový vzťah a to vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením z neplatného právneho úkonu a teda žalovanému ako predávajúcemu tak vznikla povinnosť vrátiť prijatú kúpnu cenu. Keďže aj druhú kúpnu zmluvu vyhodnotil súd prvej inštancie ako neplatnú znovu došlo k vzniku záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia a povinnosti žalovaného vydať kúpnu cenu právnomu predchodcovi žalobcu, čo bolo vyrovnané tým, že vlastnícke právo žalovaného na právneho predchodcu žalobcu neprešlo, dokonca nedošlo ani vkladu do katastra nehnuteľností.

K námietkam žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia je výlučne vzťahom medzi stranami neplatnej zmluvy, medzi ktorými sa môže vykonať vrátenie plnení z tejto (neplatnej) zmluvy, pričom podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané, čo znamená, že má dôjsť k navráteniu do predošlého stavu, t. j. že sa má vrátiť, čo bolo prijaté, odcudzené alebo inak nadobudnuté. Povinnosť vydať všetko, čo sa neoprávnene získalo, treba splniť tak, aby sa po jej splnení buď obnovil pôvodný stav, alebo aby vznikol stav, ktorý je ekonomicky rovnocennou náhradou pôvodného stavu. Právna úprava o bezdôvodnom obohatení sleduje na jednej strane to, aby osobe, na úkor ktorej bolo bezdôvodné obohatenie získané, boli nahradené hodnoty, o ktoré bola pripravená, na druhej strane to, aby nestatočne nadobudnuté obohatenie nezostalo nadobúdateľovi, keďže rozhodujúce je to, o čo sa obohatil v čase získania obohatenia bez ohľadu, či v medziobdobí došlo k zníženiu tohto prospechu, k jeho spotrebovaniu alebo k zmenšeniu či prevedeniu na inú osobu. Preto podľa súdu prvej inštancie nebolo podstatné, ako predávajúci - žalovaný s kúpnu cenou naložil, ale za podstatné považoval, že bolo plnené spôsobom

v zmluve dohodnutým a to na účet spoločnosti C. G. ako aj na účet, u ktorého sa ukázalo, že ide o účet sestry žalovaného. Dôvod, prečo žalovaný časť plnenia poskytol na vyrovnanie záväzku svojej sesternice p. K. a časť plnenia na účet svojej sestry, súd prvej inštancie považoval pre vzájomnú reštitučnú povinnosť za bezvýznamný so zdôraznením, že ide o vzťah medzi žalovaným a p. K. a o vzťah medzi žalovaným a jeho sestrou (u ktorej rovnako nebolo podstatné ako so sumou 8576,29 eur naložila).

Súd prvej inštancie vzhľadom na svoje úvahy ustálil, že právny predchodca žalobcu mal voči žalovanému pohľadávku z bezdôvodného obohatenia vo výške 11.423,71 eur a 8.576,29 eur, pričom jej postúpenie na žalobcu zmluvou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka považoval za platné. Žalobe tak súd prvej inštancie vyhovel čo do sumy 20.000,- eur a čo do sumy 1.875,- eur žalobu zamietol, keďže mal za spoľahlivo zistené, že uvedená suma ako súčasť sumy 5.000,- eur bola odovzdaná p. K., ktorá mala doniesť potvrdenie žalovaného, čo sa však nestalo, a nebolo tvrdené a teda ani preukázané, že by p. K. sumu 1875,- eur prevzala ako zástupca žalovaného alebo mu túto sumu ako posol odovzdala, preto v tejto časti žalobca svoj nárok nepreukázal a žaloba bola zamietnutá.

Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o nároku na úrok z omeškania, ktorý priznal žalobcovi zo sumy 20.000,- eur vo výške 5,00 ročne od 14.7.2021 do zaplatenia s poukazom na ust. § 563, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom mal za preukázané, že žalovaný bol vyzvaný na plnenie výzvou zo dňa 08.07.2021 doručenou žalovanému dňa 12.07.2021 a keďže žalovaný mal plniť dňa 13.07.2021, dňa 14.07.2021 sa dostal do omeškania.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) porovnávajúc mieru úspechu žalobcu a žalovaného aj čo do príslušenstva pohľadávky a s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol úspešný v rozsahu 70,47 % a žalovaný bol úspešný v rozsahu 29,53 %, priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40,94 %.

V zákonom stanovenej lehote proti I. a III. výroku rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že nejde o spotrebiteľský spor a súčasne podotkol, že vôbec mu nie je zrejmé, na základe akých právnych úvah dospel prvoinštančný súd k takémuto právnemu záveru, v dôsledku čoho v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne.

Žalovaný tvrdil, že právny vzťah, ktorý vznikol na základe kúpnych zmlúv z 8. 8. 2013 a 20. 5. 2015 medzi právnou predchodkyňou žalobcu obchodnou spoločnosťou F. B., s. r. o. a ním, je štandardným spotrebiteľským právnym vzťahom, pričom poukázal na ust. § 2 zákona č. 250/2007 Z. z. a § 52 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Ďalej žalovaný uviedol predmet obchodnej činnosti spoločnosti F. B., s. r. o. vyplývajúci z obchodného registra, kde má uvedené aj nákup a predaj nehnuteľností (od 7. júna 2012, t. j. v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy z 8. augusta 2013), poskytovanie úverov alebo pôžičiek z peňažných zdrojov získaných výlučne bez verejnej výzvy a bez verejnej ponuky majetkových hodnôt, sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností (realitná činnosť) (obidva od 31. mája 2014, t. j. aj v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy z 20. mája 2015). Tiež žalovanému vyplynulo, že účastníci kúpnych zmlúv nesledovali prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ale malo ísť o poskytnutie finančných prostriedkov jemu ako predávajúcemu zo strany kupujúceho a nehnuteľnosť mala slúžiť ako zabezpečenie pohľadávky kupujúceho. Bezpochyby podľa žalovaného spoločnosť F. B. konala pri uzatváraní a plnení oboch kúpnych zmlúv v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a on vystupoval ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, keďže jeho zámerom bolo získať peňažné prostriedky na úhradu dlhov pre jeho sesternicu L. K. a jeho spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti si právna predchodkyňa žalobcu žiadala ako zabezpečenie svojej pohľadávky.

Podľa žalovaného mal tak súd prvej inštancie spor posudzovať ako spotrebiteľský spor podľa zásad v ust. § 290 a nasl. CSP. V súvislosti s tým žalovaný právo žalobcu je premlčané a poukázal na ust. § 54a Občianskeho zákonníka citujúc dôvodovú správu k prijatej právne úprave § 54a Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného právny predchodca žalobcu mal k dispozícii všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých bolo možné vyvodiť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na základe neplatného právneho úkonu (pre nezhodu vôle a jej prejavu) a kto sa na jej úkor obohatil a žalobu mohol podať nepochybne už bezprostredne po podpise (neplatnej) kúpnej zmluvy a vyplatení kúpnej ceny, viediac o nezhode vôle a jej prejavu v písomnom vyhotovení zmluvy, a to v tom, že komu (podľa jej tvrdenia jemu) túto sumu (bez právneho dôvodu) vyplatil. A teda, ak platbu (plnenie) právny predchodca žalobcu uskutočnil v prospech žalovaného pri podpise prvej „kúpnej“ zmluvy 8. augusta 2013, potom žaloba bola voči nemu podaná viac ako dva roky potom, t. j. po uplynutí subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia a aj po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Za týchto okolností vo vzťahu k žalobou uplatnenej pohľadávke žalobcu vzniesol žalovaný námietku premlčania. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a zaviazá ho na náhradu trov konania, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný ako žalobca podal voči jeho právnomu predchodcovi žalobu o určenie vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, na základe ktorej Okresný súd Prešov rozsudkom, č. k. 20C/25/2017-94 z 30. novembra 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. januára 2019, určil, že vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam patrí žalovanému. Jeho právny predchodca ako postupca a on ako postupník 25. januára 2021 uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávky voči žalovanému vo výške 21.875,- eur. Pokiaľ žalovaný spochybnil vznik predmetného záväzku, resp. nezaplatenie kúpnej ceny, žalobca poukázal na výpis z účtu, kde sú realizované dva prevody z účtu pôvodného veriteľa v prospech žalovaného. Z argumentácie žalovaného ohľadom premlčania záväzku vyplýva, že predmetný záväzok vzniknutý z bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu uznáva ako nesporný, ako aj to, že celú vzniknutú situáciu sa pokúša zvrátiť vznesenou námietkou premlčania, čo len potvrdzuje objektívny fakt, že reálne došlo k bezdôvodnému obohateniu, t. j. majetkovému prospachu na jeho úkor, resp. na úkor jeho právneho predchodcu, z ktorého profitoval práve žalovaný. Žalobca absolútne odmieta argumentáciu a snahu žalovaného subsumovať predmetný záväzok pod spotrebiteľský vzťah a považuje ju za účelovú. Hmotnoprávnu námietku premlčania v tomto štádiu konania z procesného hľadiska s ohľadom na základné zásady vedenia sporového konania považoval žalobca za vylúčenú a navyše premlčacia doba vôbec neuplynula, teda vôbec nedošlo ku kvalifikovanému uplynutiu času, aby mohlo dôjsť k premlčaniu ako takému. Premlčacia doba podľa žalobcu začala plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, č. k. 1Co/37/2019-132 z 11. júla 2019, ktorým bola potvrdená vyslovená neplatnosť právnych úkonov, t. j. primárnych záväzkov pôvodného veriteľa a žalovaného a bol reálne skonštatovaný vznik bezdôvodného obohatenia. Žalobca je preto toho názoru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože nedoložil akékoľvek dôkazy, ktorými by spochybnil existenciu uplatňovanej pohľadávky. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný k vyjadreniu žalobcu ďalšie vyjadrenie nepodal.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti je potrebné potvrdiť.

Žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho I. výroku a v súvisiacom II. výroku o trovách konania a ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca odvolanie nepodal, preto II. výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti o zaplatenie 1.875,- eur s príslušenstvom nadobudol právoplatnosť a nie je súčasťou prieskumu odvolacieho súdu.

K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Táto odvolacia námietka však nebola naplnená.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je správne a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v postačujúcom rozsahu vysporiadal s argumentáciou strán sporu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Žalovaný nesprávne právne posúdenie veci vidí v tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah, na ktorý nie je možné aplikovať spotrebiteľské právo, pričom žalovaný je toho názoru, že právny vzťah medzi stranami sporu vychádza z kúpnej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a ním, ktorá je zmluvou vzhľadom na status jej účastníkov spotrebiteľská. Preto podľa názoru žalovaného mal súd prvej inštancie postupovať v konaní podľa ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich spotrebiteľský spor - § 290 a nasl. CSP a aplikovať normy upravujúce ochranu spotrebiteľa najmä ust. § 54a Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného od 1.11.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka účinného od 5.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

Podľa ust. § 588 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.1993, u kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená kúpna zmluva, ktorou žalovaný prevádzal svoje vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnosti dňa 8.3.2013 a tiež dňa 20.5.2015, ktoré však boli vyhodnotené súdom

prvej inštancie ako neplatné. Neplatnosť kúpnych zmlúv zo dňa 8.3.2013 a zo dňa 20.5.2015 bola posudzovaná ako predbežná otázka už v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 20C/25/2017, v ktorom bolo ustálené, že šlo o predstieraný právny úkon, tzv. „prepadný záloh“ tak, že predaj nehnuteľnosti mal zabezpečiť záväzok L. K. voči pánovi E. (zápisnica z pojednávania vo veci 20C/25/2017 nachádzajúca sa na č. l. 121 súdneho spisu 9Csp/182/2021). Z rozsudku vo veci vedenej pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 20C/25/2017 tiež z výpovede žalovaného vyplynulo, že žalovaný chcel pomôcť svojej sesternici L. K., keďže nesplácala svoju pôžičku voči veriteľovi C. G., tak že pôžičku vyplatí z ďalšej poskytnutej pôžičky od pána E., ktorý však na zabezpečenie tejto pôžičky nežiadal ručenie, ale kúpnu zmluvu k nehnuteľnostiam.

Vzhľadom na námietky žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie neaplikoval normy spotrebiteľského práva, je potrebné v odvolacom konaní zodpovedať, či právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu F. B. G. a žalovaným bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a ak áno, aký to malo dopad na konanie pred súdom prvej inštancie z hľadiska procesných ustanovení o spotrebiteľskom spore a na námietku premlčania.

Odvolací súd poukazuje, že ak by sa kúpne zmluvy zo dňa 8.3.2013 a tiež dňa 20.5.2015 mali vyhodnocovať samostatne bez ohľadu na ich neplatnosť, argumentácia žalovaného ohľadom postavenia predávajúceho F. B. G. ako dodávateľa, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti (nákup a predaj nehnuteľností, realitná činnosť) a postavenia žalovaného, ako fyzickej osoby, ktorý nekonal v rámci svojej obchodnej či podnikateľskej činnosti, by bola správna a kúpne zmluvy zo dňa 8.3.2013 a tiež dňa 20.5.2015 by mohli byť posúdené ako spotrebiteľské kúpne zmluvy. Odvolací súd však poukazuje, že z vykonaného dokazovania a zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 383 CSP), vyplynulo, že tieto boli vyhodnotené ako neplatné, keďže predstierali uzavretie iného právneho úkon, ktorým mal byť zabezpečený záväzkový vzťah titulom pôžičky pre pani L. K.. Preto aj k posúdeniu, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, by bolo potrebné ustáliť, či aj záväzkový vzťah medzi L. K. a jej veriteľom bol ako hlavný záväzkový vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Odvolaciemu súdu však zo zisteného skutkového stavu takýto záver nevyplýva.

Odvolací súd tiež poukazuje, že doplnenie dokazovania za účelom ustálenia, či ide o vzťah spotrebiteľský alebo nie, by bolo v tomto štádiu konania nevhodné, keďže by to na správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nezmenilo.

V prvom rade, ak by teda mali aj byť aplikované normy procesného práva podľa ust. § 290 a nasl. CSP, odvolací súd poukazuje na ust. § 291 ods. 3 a 296 CSP.

Podľa § 291 ods. 3 CSP, k je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije.

Podľa § 296 CSP, spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný bol zastúpený počas konania pred súdom prvej inštancie advokátom. K ukončeniu zastúpenia žalovaného advokátom došlo po vyhlásení rozsudku počas plynutia lehoty na podanie odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie. Preto súd prvej inštancie mohol postupovať aj podľa procesných ustanovení o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania, ktorých použitie v prípade spotrebiteľských sporov je vylúčené v prípadoch, ak spotrebiteľ nie je zastúpený advokátom.

Z uvedeného je zrejmé, že aj v prípade, ak by sa v danej veci jednalo o spotrebiteľský spor, priebeh konania pred súdom prvej inštancie a použitie procesných predpisov by nemali dopad na

poskytnutie súdnej ochrany zo strany súdu. Taktiež posúdenie, či nárok žalobcu vychádza neplatnej spotrebiteľskej alebo nespotebiteľskej kúpnej zmluvy, nie je spôsobilé zmeniť správnu aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení učenú na danú vec súdom prvej inštancie a žalovaný aj ako spotrebiteľ by bol povinný vrátiť plnenie získané neplatnou kúpnu zmluvou.

Podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.1992, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.1992, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 458 Občianskeho zákonníka účinného od 1.1.1992, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Vyššie uvedené právne normy upravujú osobitnú reštitučnú povinnosť pri tých záväzkových právnych vzťahov z bezdôvodného obohatenia, kde právnym dôvodom vzniku tohto záväzkového právneho vzťahu je buď neplatnosť zmluvy alebo jej zrušenie. Kúpne zmluvy, ktorých zmluvnými stranami boli právny predchodca žalobcu a žalovaný, uzavreté dňa 08.03.2013 a dňa 20.05.2015 sú neplatné. Následkom neplatnosti vzniká povinnosť zmluvným stranám zmluvy vzájomne sa vyporiadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Ak bolo na základe neplatnej zmluvy plnené, každý z účastníkov neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému to, čo podľa nej dostal. Kúpna zmluva je typicky obojstranne zaväzujúcou zmluvou, kde sú práva a povinnosti oboch účastníkov zmluvy vzájomne podmienené, rovnako tak sú podmienené ich nároky na vrátenie už prijatých plnení, ak je ich zmluva neplatná. Obidve zmluvné strany sú zároveň povinným i oprávneným z právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia získaného plnením podľa neplatnej zmluvy. Tento synalagmatický vzťah vyplýva priamo zo zákona.

Súd prvej inštancie správne ustálil a zistil, že na základe prvej kúpnej zmluvy právny predchodca žalobcu plnil spôsobom dohodnutým v kúpnej zmluve v časti na účet spoločnosti C. G. ako aj na účet sestry žalovaného, pričom dôvod, prečo žalovaný časť plnenia poskytol na vyrovnanie záväzku svojej sesternice p. K. a časť plnenia na účet svojej sestry, je pre vzájomnú reštitučnú povinnosť bezvýznamný, a tento zakladá ďalšie právne vzťahy a to jednak medzi žalovaným a p. K. a medzi žalovaným a jeho sestrou. Tieto závery súdu prvej inštancie žalovaný v odvolaní ani nenamietal.

Žalovaný však vzniesol námietku premlčania. Premlčaním sa rozumie právny následok kvalifikovaného uplynutia času vo vzťahu k povahe subjektívneho práva. Inštitút premlčania poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, kedy až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov práva neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilanti bus iura scripta sunt, teda že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú, alebo inak povedané, že právo patrí bdelym. Premlčaniu zásadne podliehajú majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Majetkovým právom je právo na poskytnutie plnenia, ktoré má pre oprávnený subjekt majetkový obsah alebo majetkovú (peniazmi ocniteľnú) hodnotu.

Hoci žalovaný poukázal na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, treba uviesť celé jeho znenie, teda aj ods. 3, podľa ktorého ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax a to na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/15/2019 z 26. februára 2020) zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod R13/2021, podľa ktorého ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba v prípadoch synalagmatických záväzkov, keď proti sebe stojí právo, ktoré sa premlčuje (právo na vydanie peňažného plnenia) a právo, ktoré sa nepremlčuje (právo vlastnícke); aplikácia tohto ustanovenia na prípady, ak proti sebe stoja dve premlčateľné práva, je vylúčená.

Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade synalagmatických záväzkov, ako je to aj v tomto prípade, na námietku premlčania nie je možné prihliadať, ak voči sebe stoja právo premlčateľné a právo nepremlčateľné. V prejednávanej veci je nesporné, že kúpne zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným sú neplatné, tiež je nesporné, že predmetom týchto zmlúv bol prevod vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu žalovaného k nehnuteľnostiam, čo znamená, že žalovaný voči právnemu predchodcovi žalobcu z titulu neplatných zmlúv sa domáhal určenia vlastníckeho práva k svojmu spoluvlastníckemu podielu. Vlastnícke právo sa podľa ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepremlčuje. Preto aplikujúc ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri neplatnej kúpnej zmluve sa nepremlčuje právo na vrátenie plnenia, teda vrátenia kúpnej ceny.

Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného teda neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok preto nemožno považovať ani za nepresvedčivý. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Odvolací súd, osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj čo do vecne správneho súvisiaceho rozhodnutia o trovách konania pred súdom prvej inštancie, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP bez zistenia okolností odôvodňujúcich aplikáciu § 257 CPS. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že hoci žalobca napadol výrok o trovách konania, v podanom odvolaní vyslovene s uvedením dôvodov už neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto výroku.

K trovám odvolacieho konania

Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, podľa ktorých žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.